

SEMINARIS DE DEONTOLOGIA

SEMINARI 1

CAS 1: Cas Masaru:

Es tracta d'una empresa que compleix els requisits de nivells màxims d'emissió tòxica. Però un tècnic que fa 15 anys que treballa per l'empresa i que té molt bona reputació diu que les emissions poden tenir efecte acumulatiu i a la llarga ser perjudicials pel treballador. Per evitar les emissions s'haurien de canviar les instal·lacions, és a dir, fer una obra molt cara que provocaria l'acomiadament de molts treballadors. Hem de pensar que aquesta fàbrica és la base de l'economia de la població, ja que hi un elevat percentatge de gent del poble que hi treballa, si deixessin de tenir ingressos no comprarien...

Diferents punts de vista en funció del bàndol:

- Els empresaris opinen que no modificarien res. Per dos motius: les emissions es troben dins del marc legal i un empresari busca beneficis i canviar el procés de fabricació implica costos (indemnitzacions pels acomiadaments, noves instal·lacions...) i pot portar l'empresa a la ruïna. L'empresari hauria d'insistir al tècnic que canviés d'opinió perquè ha ferit molt l'empresa, si no canviés d'opinió el pot despatxar.

- Els tècnics diuen que s'haurien de fer més estudis per poder confirmar el que deia el treballador, que aquesta hipòtesis no es pot rebutjar directament, i que l'hauria de fer un organisme extern independent pagat pel govern, ja que l'empresa es troba dins de la legalitat.

- El sindicat no sap què fer ja que es veu afectada la seva salut i la seva subsistència (treball). Diu que si el govern és competent (té diners) s'hauria de continuar la investigació i si sortís positiu hauria de pagar el canvi de les instal·lacions. En canvi, si el govern no és competent opinen que no s'hauria de fer res, per por a perdre el seu treball.

- L'ajuntament ha de mirar per la salut de les persones però també per l'economia del seu poble. L'ajuntament no té tant poder adquisitiu com per pagar les noves instal·lacions, així que les hauria de pagar l'empresa i hi ha perill de tanqui i el poble no tingui de què viure. Però tampoc no pot fer res, ja que es tracta d'un problema de salut pública.

- Els legisladors han de llegir i avaluar els estudis del tècnic i després decidir si s'han de reduir o no les emissions (disminuir els límits). Pensant sempre en el problema social que provocaria al poble si l'empresa hagués de tancar o acomiadar a molta gent i també pensant en la salut de les persones i del medi ambient. És una decisió difícil ja que hi ha un gran marge d'incertesa, realment no es sap si les emissions són perjudicials i tampoc se sap la repercussió que tindria a la societat.

Aquest exemple ens indica que qualsevol decisió presa pels legisladors tindrà un impacte socioeconòmic, per això no s'ha de fer de cop sinó paulatinament.

Aquesta empresa era de mercuri i finalment van fer estudis i van descobrir que hi havia gent que moria. Aleshores de forma paulatina es van anar canviant les coses.

CAS 2: Dexametasona:

Han detectat dexametasona a l'orina d'un porc. Es van analitzar 8 animals i només es va detectar en un d'ells. L'home que ho ha trobat demana quina és la legislació que hi ha enfront a això.

La dexametasona és un esteroide. A la directiva 96/23 a l'annex 1 diu que es tracta d'un producte prohibit (si es detecta en un animal aquest s'ha de decomissar) i a l'annex 2 diu que hi ha un límit màxim d'incorporació.

Els nivells màxims no es poden fixar a l'orina (perquè aquesta no va a consum). El MRL només es determina en teixits diana (on anirà a parar la substància) i que siguin destinats al consum.

Si vull detectar substàncies prohibides si que puc mirar l'orina, ja que la seva presència ja ens indica que aquell animal ha consumit una substància que no pot consumir.

També podem mirar orina quan volem demostrar la utilització massiva d'una determinada substància. Per exemple, encara que trobem nivells de promotors de creixement en orina que no superin els límits màxims ens indicaria utilització fraudulenta (cal una justificació).

Trobar una mostra positiva entre vuit no indica la utilització massiva d'aquesta substància a la granja. Si existís el dubte de que es tracta d'un tractament massiu o aïllat lo millor seria agafar noves mostres d'orina i també de teixits diana (múscul, fetge...). Normalment si es tracta d'un tractament massiu totes les mostres d'orina sortirien positives, però sense sobrepassar el límit màxim. En canvi si es tracta d'un tractament individual lo millor seria agafar el teixit diana i mirar si supera els límits exposats a l'annex 2 després d'haver transcorregut el temps en espera.

No s'hauria d'haver fet un expedient sancionador, no es va fer un bon control (no es van agafar suficients mostres ni les més adients (teixits diana)) i es va tancar la granja sense tenir dades concloents.

Per orina no hi ha cap mètode de referència ja que, com hem dit abans, la orina no és una mostra vàlida per determinar límits màxims perquè no es tracta d'un teixit diana. Igualment se sap que el mètode que van utilitzar pot sortir positiu només amb les hormones naturals/pròpies de la truja.

El Clenbuterol està permès en vaques en el moment del part però prohibit a la resta d'animals.

CAS 3: Certificat de venda:

Es tracta d'un certificat de garantia de venda que han fet un gremi de venedors i que diu: l'animal es ven amb un mínim de 10 setmanes. Si el comprador vol optar a la garantia ha d'anar durant les 24 hores posteriors a haver signat del certificat a un veterinari i demanar que li faci un justificant indicant l'estat de salut de l'animal. Després la garantia dura 15 dies i si en aquest període de temps l'animal es posa malalt l'amo l'haurà de portar a un veterinari que justifiqui la malaltia que té i quan va aparèixer. Després l'amo ha d'anar a exigir al venedor, però només si es tracta d'una malaltia vírica i si aquest veterinari ha indicat que l'animal ja la patia abans de la venda. Si els veterinaris del venedor estan

d'acord el venedor es compromet a canviar-lo, cuidar-lo fins que es curi o tornar-li els diners.

Problema: pel primer veterinari és molt difícil determinar si l'animal està bé o no quan no té signes clínics i tampoc sap què buscar. Pel segon veterinari és molt difícil justificar que l'animal ja estava malalt abans de la venda.

Pel comprador el fet d'anar d'un veterinari a altre suposa una despesa de diners important.

El venedor és molt llest ja que la garantia s'acaba just abans del que normalment acostuma a ser el període de latència de les malalties. A més a més, només cobreix les malalties víriques i la legislació indica molt clarament que el venedor ha de vendre l'animal desparasitat i lliure de qualsevol malaltia.

CAS 4: llet maternitzada:

En èpoques en què es produïa un excés de llet, molts països van fer llet en pols, que després van destinar per fer llet maternitzada. Una de les estratègies de marketing va ser regalar un pot d'aquesta llet tant a països desenvolupats com no desenvolupats. Això va crear dos problemes diferents:

- Països subdesenvolupats: el fet de no donar llet durant tant de temps fa que hi hagi una pèrdua de la llet materna. Això suposa que quan s'acabi el pot el nadó no podrà menjar perquè la mare no tindrà diners i a més, perquè duri més la llet es farà una barreja més diluïda que farà que el nadó estigui desnodrit. Tampoc es realitzarà una bona esterilització dels utensilis. A més a més, en aquests llocs on hi ha una gran pressió de malalties (hi ha major nombre, menys tractaments, un nivell sanitari menor...) la presa del calostre és molt important, aquest aport d'immunoglobulines és bàsic pel nadó.

Les empreses que van realitzar aquest marketing van ser denunciades per una falta d'ètica.

- Països desenvolupats: hi havia una guerra entre mercats i farmacèutics, ja que es volia començar a vendre la llet maternitzada als supermercats. Els farmacèutics es negaven perquè deien que ells podrien donar consells (quan això ho fa del pediatra). Però en realitat el problema es trobava en què els supermercats vendrien la llet molt més barata i ells perdrien molta clientela. En definitiva, tot es basava en interessos econòmics, no de salut.

SEMINARI 2: DIGOXINES

Substància contaminant mediambiental. No hi ha un límit màxim perquè no és un element bàsic de l'alimentació, és algo accidental.

Aquest exercici es fa per saber interpretar les diferents decisions i veure com evoluciona una crisi. Les preguntes que havíem de contestar en cada decisió eren:

- a) De què va la directiva (mirar els considerants)
- b) Perquè es fa la norma
- c) Quin és el contingut de la norma

d) Problema, solució i si estem d'acord

1.- Decisió del 3 de juny del 1999:

Es detecta un cas de contaminació de dioxines en pinsos compostos a Bèlgica, que ha estat distribuït en granges de pollastres i gallines, i que encara no se sap l'origen.

La decisió només diu l'ITL (ingesta tolerada): 1-4 pg/kg pes corporal, que és el que recomana la OMS. Una persona de 60 kg podria consumir uns 60-240 pg. Si no s'indica cap nivell màxim és perquè es van trobar ous que superaven aquestes recomanacions i no es volia alarmar a la societat.

En aquell moment es pensava en el perill de que ja s'hagués subministrat el pinso contaminat, que s'haguessin consumit aquests productes al país i de que s'haguessin importat els pinsos i derivats de gallines a altres països.

És un producte carcinogènic que no té cap límit. Així que es van posar els nivells de fondo (2-4 pg/g), que eren els nivells de dioxina que s'havien trobat en diferents estudis fets als aliments potencialment més contaminats (llet i productes làctics).

En aquell temps (1999) un test de dioxines trigava 15 dies en fer-se i aproximadament 1000 €.

La realitat és que una granja al febrer va patir una baixada de producció d'ous d'un 50% i a més a més només esclataven el 50%. Llavors van trucar a l'asseguradora perquè trobés la raó i els hi pagués. L'asseguradora volia fer anàlisis de dioxines i per això va enviar mostres a Holanda, ja que era el lloc més proper on podien fer-se. Van fer un primer anàlisis que va donar positiu, però els nivells eren tant alts que van fer un segon anàlisis per assegurar-se de que no l'havien fet malament. Finalment, es va saber que els ous estaven contaminats amb uns nivells altíssims a final d'abril. Holanda i Bèlgica van començar a fer mesures, però fins al juny no van dir res a la resta de la UE.

La fàbrica de pinso afectada tenia l'oli/grassa contaminats amb dioxines, que provenien del circuit de refrigeració de PCBs o per una equivocació de l'oli reciclat amb el PBSs (que té un color molt semblant). Això va fer pensar a la comissió en la possibilitat de que s'hagués utilitzat el mateix greix per fer pinsos de porcs i bòvids. Les autoritats belgues garanteixen que només afecta a gallines i pollastres. Igualment la comissió no s'ho creu massa i redacta una decisió per porcs i bòvids, per utilitzar-la en cas de ser necessari.

Hem de pensar que en tot moment les autoritats belgues es neguen en facilitar el nom de les granges afectades i de la fàbrica de pinso. La comissió obliga en aquesta decisió que Bèlgica indiqui què va fer amb tots els productes que van sortir.

2.- Decisió del 4 de juny del 1999:

El dia 3 a la nit la televisió Belga va dir que fonts oficials informaven que 500 explotacions de porcs estaven afectades i que donaven positiu en dioxines. Aquest fet confirmava a la comissió que a la reunió del dia 3 les autoritats belgues eren conscients d'aquest fet però

que no ho havien dit per poder guanyar temps. Per tant s'havia de canviar la decisió, la comissió ho va aprovar sense que ho votessin tots els estats membres perquè ja se n'havien anat i era una urgència.

La comissió també obligava indicar el nom de la fàbrica de pinso i la dels clients que eren potencialment afectats, per poder traçar. Però els belgues es van negar completament perquè no volien que això es fes públic, ja que significaria el veto a les explotacions i a la fàbrica de pinso.

3.- Decisió de l'11 de juny del 1999:

Els considerants diuen:

- Es van trobar dioxines a les aus de corral de Bèlgica i es creia que era possible la distribució de dioxines al pinso de porcs i bòvids.
- Els països Belgues diuen que s'han restringit 500 explotacions de porc que podien haver rebut pinsos contaminats i que també podien veure's afectats els bovins.
- Les substàncies trobades són productes altament cancerígens.
- La decisió 1999/363 (la 1.-) explicava les mesures que s'havien d'aplicar a les aus de corral i aquesta decisió diu que s'han d'aplicar unes mesures semblants en el cas dels porcs i els bòvids per protegir els consumidors. Això s'aplicava als animals criats des del 15 de gener de 1999 d'aquelles granges que havien patit la restricció, exceptuant aquelles que s'havia comprovat que no estaven contaminades amb dioxines.
- La decisió anterior (2.-) no havia estat sotmesa a votacions pel comitè veterinari permanent, s'havia de votar el més aviat possible.
- Fer mesures de protecció adequades, ja que l'anterior decisió (2.-) no havia estat acceptada pel comitè. Per això es fa aquesta decisió (3.-)

Del dia 3 al 11 van passar moltes coses. Van aparèixer declaracions per part de tots els països, primer deien que no tenien pollastres contaminats, després que algun i finalment deien que tenien molts pollastres contaminats.

També es va saber que d'abril (moment en que Bèlgica va saber que eren dioxines) fins al juny (que ho va saber la UE) les exportacions i neteja de Bèlgica va ser brutal, ja que va disminuir molt el preu del pollastres i se'n van vendre molts per tot el món.

Bèlgica va començar a fer anàlisis fora de les úniques zones que es creia que estaven afectades, la sorpresa va ser que també van aparèixer positius. Això indicava que hi havia granges positives a zones que no estaven relacionades amb la granja de pinso del principi. Entre els dies 11 i 13 una fàbrica a Holanda que podria haver contaminat la del principi, el gran problema era que es tractava de l'empresa més important d'Europa de distribució de greix i olis de pinsos. Així que el problema era molt més greu que el que es creia en un principi.

La contaminació en productes alimentaris no es podia comprovar, ja que no hi havia competències legals i jurídiques pels productes transformats. Només es podien prendre mesures en productes i matèries primeres com la carn, ou i llet. Després d'aquesta crisi es va començar a fer un reglament sobre seguretat alimentaria, que abarcava aquesta qüestió (van tardar 3 anys quan normalment trigaven 5).

4.- Decisió de l'11 de juny del 1999:

Era una decisió separada a l'anterior, en la que es mostrava un model de certificat per als productes belgues no contaminats. Es feia perquè entre el dia 3 i 11 havien aparegut moltes confusions de com s'havia de fer. Els països rebien certificats de diferents tipus i no sabien si s'havien de fiar o no. El govern central comença a perdre el control i els països es començaven a posar nerviosos. S'havia de dir si estava contaminat o no.

5.- Decisió del 24 de juny del 1999:

Bèlgica ja no pot garantir res, ara ja són 3 empreses de fabricació de pinsos les que estan contaminades. En aquest moment ja s'han destruït 6 milions d'aviram, 200.000 porcs, estan afectats 48.000 ramats de boví, 12.000 ramats de porquí i 7.500 explotacions d'aviram. Amb tot això, el producte interior brut de Bèlgica al 1999 va caure un 3%, fet que va provocar la pèrdua de les eleccions del govern que hi manava en aquell moment. Tothom demanava retornar-ho tot a Bèlgica, però Bèlgica tampoc sabia com destruir-ho (es poden formar dioxines i contaminar el medi ambient). En aquest moment els estats membres estaven més tranquils, perquè a partir d'aquesta decisió tots els estats compleixen la norma i envien els productes a Bèlgica (que s'ho menja tot).

6.- Decisió del 6 d'agost del 1999:

El caos ja és total, no es pot garantir res ja que buscar i demostrar la presència de dioxines és difícil. Però es van adonar que totes les proves positives a dioxines també donaven positiu a 3 PCBs, això indicava que la contaminació pels dos compostos era comú (provenien del mateix focus). Llavors una substància és simbòlica de l'altre i podem detectar PCBs, que tenien un menor cost (un 5% del cost per analitzar-les) i només es tardava un dia en realitzar-se, enlloc de dioxines i significaria el mateix.

Amb aquest nou test, la balança de positius encara es va multiplicar més. Un dels sectors que es van vigilar més va ser el de la llet, ja que Bèlgica és una gran productora de xocolata.

Aquesta gran crisi no s'aixeca fins l'abril del 2000.

SEMINARI 3: DIGOXINES**CAS 1: Malalties de declaració obligatòria en petits animals**

Algunes zoonosis dels petits animals: Toxoplasma gondii, Ràbia...

Actualment no hi ha anàlisis seriatos per detectar malalties transmissibles.

Quin és el rol actual del veterinari, el propietari i l'administració pública en front aquestes malalties? Què s'hauria de fer?

PROPIETARI	VETERINARI	ADMINISTRACIÓ PÚBLICA (societat)
------------	------------	----------------------------------

<ul style="list-style-type: none"> - Portar periòdicament l'animal al veterinari per fer el control. - Seguir les normes que li indiqui el veterinari en cas de zoonosi. - Conèixer la normativa vigent. 	<ul style="list-style-type: none"> - Fer els controls periòdics. X - Declarar ràpidament a l'administració la troballa d'una zoonosi. X - Xipar tots els animals i saber si estan sensats. X - Conèixer tota la legislació vigent. X - Presentar tots els resultats dels controls periòdics a l'administració perquè aquesta pugui saber quins animals no estan passant els controls. X 	<p>Especialistes que marquin unes normes.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Declarar quines són les malalties perilloses. √ - Cada quan s'ha de fer el control. X - Fer obligatori el sensat i el microxip. √ - Pautar els tractaments. X - Marcar quines sancions s'han d'aplicar i a qui van dirigides (veterinari o propietari). X - Fer públiques totes les lleis a tota la societat (no només al veterinari) → comunicació del risc. X - Controls al carrer per part de l'ordre públic. X - Controlar que el veterinari fa la seva feina. X
---	---	---

√ → coses que ja es fan

X → coses que no es fan

Actualment cap dels 3 grups hi està implicat perquè no interessa. Un propietari que estima el seu animal no el portaria al veterinari si sabés que si pateix una malaltia de declaració obligatòria hauran de sacrificar-lo.

CAS 2: Grans animals

SPS: tractat fitosanitari que diu les premisses del comerç, s'aplica a tot el món. Estableix mesures a adoptar quan no es compleixen les mesures sanitàries.

Cada país ha de comunicar una adreça per poder rebre informació, notificacions dels canvis de la normativa.

Que cada país tingui les seves mesures higièniques és una contradicció. Perquè es pugui importar les normes han de ser equivalents al país on va.

Organismes internacionals que marquen les normes i directives → còdex (seguretat alimentària) i IPPC.

Hi ha una norma internacional i els països poden posar normes de seguretat més altes.

Quan hi ha un país que no pot demostrar un efecte negatiu pot bloquejar el comerç però ha de demostrar que implementa mesures per solucionar-ho. Si es bloqueja el comerç s'ha de demostrar el perquè → informes regulars de la malaltia. L'article dona peu a prohibir però s'ha d'invertir per demostrar-ho.

A les malalties no transmissibles no cal que s'apliqui el principi de precaució.

El país que rep els aliments es pot negar a rebre'ls si no els hi ensenyen els controls.

Ex: Febre aftosa: és una malaltia que es transmet per contacte directe. Si està present en un país no es podrà importar perquè es transmet a través de la carn. Es bloqueja el comerç per un tema de salut animal. El sector ramader perdrà diners.

Ex: Influència aviar: és una zoonosi (més de 180 persones han mort), es transmet per l'aire, secrecions (infectiva per via digestiva). S'han de bloquejar les importacions de canals perquè no s'ha demostrat que no es transmet a les persones per via digestiva. 1g d'excrements pot infectar 1 milió d'aus → hem d'eliminar aquest risc. Està prohibit exportar si hi ha la malaltia a no ser que vagi empaquetat i tractat tèrmicament (>72°C).

Ex: Malaltia X que no afecta ni les persones ni la salut animal → es pot exportar sempre i quan no hi hagi sospita → s'hauran de portar informes científics que ho neguin.

CAS 3: Higiene

- Els consumidors troben productes caducats a la prestatgeria d'una botiga → denunciar a l'establiment de venda per no haver-los retirat.
- Els consumidors troben productes en mal estat → el primer responsable és el fabricant.
- En comptes de trufa hi ha patata tenyida o en comptes de fetge d'ànec hi ha fetge de porc → denunciar l'empresa fabricant per frau. El denunciat pot donar-li la culpa a qui li ha venut la matèria primera.
- Additiu no permès a un producte alimentari → retirar tots els lots afectats i fer anàlisis. Fer un control a l'empresa per saber si estan utilitzant aquest additiu. El responsable és el productor.
- Additiu permès per sobre del permès → retirar el lot i controlar l'empresa.
- Additiu permès però altament cancerígen → es prohibeix el seu ús. Hi ha manca d'inversió en recerca. S'han de controlar els protocols d'experimentació.
- Intoxicació per *Clostridium botulinum* → es demostra que l'aliment portador és un enllaunat. La generalitat havia fet una inspecció 10 dies abans. Els controls de la generalitat només miren com es fan les coses, no mira si es fan o no (pot haver un problema de llum → el tractament tèrmic no es farà correctament...). La inspecció només diu que tot ho fan bé però això no garanteix que el producte surti bé.

SEMINARI 4

"Pelotazo": obtenir ràpids rendiments a través de la introducció de substàncies químiques.

Actualment hi ha sobreproducció d'aliments d'origen animal. Però abans no hi havia massa producció i el que podien fer per augmentar-la era:

- utilitzar promotors del creixement (antibiòtics),
- millor alimentació,
- utilització d'hormones,
- fer selecció de races més càrniques,
- castració química a través d'hormones.

En aquell moment van optar per la castració (sistema més fisiològic per ↑ el creixement), ja que era la norma més ràpida i econòmica d'augmentar les produccions. Posaven implants subcutanis que secretaven la hormona (estrògens) poc a poc; si els treien es suprimia l'efecte, per això no respectaven els períodes d'espera. El problema va arribar quan es va saber que la hormona podia passar als humans a través de la carn i que podien provocar l'augment de càncers de coll d'úter i la feminització dels mascles.

Actualment, a Catalunya, el sistema productiu dels vedells és integrat: un té la granja i l'altre té els vedells i l'alimentació (un cycle de 9-10 m). El món de la carn de vedell està en poques mans, 5-6 companyies abarquen el 30-90 % del comerç.

Plantejament inicial:

- Atemptat contra la salut pública: per exemple la utilització de la castració química.
- Estafa als consumidors: augmentar l'aigua de la carn, per vendre aigua pel preu de la carn. És una estafa fiscal
- Preu del bestiar.
- Sistema d'escurçament del cycle productiu.
- Falta de medis de control: en aquella època hi havia pocs medis de control (no calia fer una factura on s'indiqués la seva utilització) i a més a més, no hi havia sancions per la utilització d'aquestes substàncies. Ara n'hi ha més.
- Falta d'escripols: tractants industrials carnis, veterinaris i ramaders.

El tractament jurídic era una falta administrativa → no hi havia sancions, no hi havia factures.

Coneixement dels sectors:

- Producció càrnica.
- Producció de llet: ha anat augmentat. Per augmentar la llet podem posar somatotropina bovina, que provoca un increment del 10-15% la producció de llet. A Europa està prohibida perquè fa augmentar l'estrès dels animals (major número de mamitis i cèl·lules somàtiques) i perquè a la UE hi ha excés de llet. A altres països com EEUU si que s'utilitza.
- Producció d'ous: no ha augmentat molt. La única possibilitat és controlar la llum.

Historia:

Fa temps si que interessava augmentar la carn (no n'hi havia), però actualment al 2007 no tenim aquest problema. Però hi han països com Etiòpia que prefereixen utilitzar hormones abans de morir de fam.

- Augment de la producció càrnica de forma fisiològica.

- Actuació sobre l'esfera hormonal (1978-1980): implants en zones difícils de detectar al obrir l'animal en canal (Ex: base de la cua, entre les peülles, darrera de les orelles). Estaven prohibits però d'alguna manera es consentien, ja que estava estès per tot arreu.
- Augment del pes amb aigua (1980-1985): utilització de tiouracil, que fa augmentar la retenció d'aigua a les canals.
- Nova família de β -agonistes (1987-1995): clenbuterol. Són broncodilatadors que tenen un efecte secundari no terapèutic sobre les persones, provoca hipertròfia muscular (transforma el greix en múscul). Però quan es deixa d'administrar el contingut muscular desapareix. Aquestes carns provoquen intoxicacions alimentàries a les persones, els signes clínics són palpitations, \uparrow de la freqüència cardíaca i respiratòria...
- Actualitat: s'utilitzen corticoides + altres substàncies difícils de detectar.

Plantejament economista: (amb productes no legals que \uparrow el rendiment de la canal)

- Benefici econòmic: és l'objectiu de qualsevol ramader. Aquí utilitzaven productes no legals per augmentar el rendiment de la canal i aconseguir el seu objectiu.
- Preferències de mercat: vol carn amb menys greix i rosada.
- Rendibilitzar els períodes de producció: aconseguir els objectius de pes amb un cicle més curt (8-9 m amb sistemes no legals).
- Costos d'alimentació.
- Preu polític: si no interessa que l'IPC \uparrow és necessari que els productes bàsics tinguin una estabilitat de preus. Per aconseguir-ho es permeten utilitzar diferents estratègies.

Prohibicions:

- RD 378/74
- RD 1432/87
- RD 1262/89: Pla d'investigació de residus d'aliments càrnics (PIRAC). Fins aquest any hi havia prohibicions, però no es complien i no hi havia ningú que ho controlés.

Brots de TIA: (d'intoxicats)

Bàsicament per clenbuterol: a Espanya mai hi ha hagut morts. A Irlanda van morir alguns ramaders per espirar-lo al fer les dilucions (són broncodilatadors).

La majoria de TIA es donen pel consum de carn, sobretot de fetge. Però es coneixen casos d'intoxicacions per coques de Sant Joan on s'havia utilitzat farina de carn.

Actualment no hi ha cap substància permesa per augmentar les produccions, només es pot utilitzar un bon maneig.

A EEUU es permet la utilització d'hormones pel creixement perquè aquí hi ha més naturistes (lobbies proteccionistes), i als EEUU hi ha més lobbies de producció.

SEMINARI 5

Dret comunitari:

A. Un senyor estudia veterinària en tres països i es diploma al 1956. Li donen un certificat provisional per exercir a Parma. Vol anar a treballar a França però no hi ha aplicada una directiva que permeti treballar a l'estranger.

El 20 de desembre del 1980 entra en vigor la normativa on s'homologuen els títols de tota la UE (publicada al 1978).

Demana col·legiar-se i el col·legi li denega la inscripció perquè no té el títol, i a França si no estàs dins el col·legi no pots treballar (estàs fora de regla).

Abans del 80 ha estat treballant d'assistent, a partir del 80 comença a treballar com a veterinari, perquè entén que la normativa comunitària ja havia entrat en vigor. Al 1983 el denuncien perquè no està col·legiat.

Solució: Com va demanar la inscripció després de l'entrada en vigor de la directiva no es podia rebutjar l'entrada al col·legi professional, si no es tractava d'una discriminació (té penalització). Només es pot rebutjar per temes penals. Al final es va condemnar a l'estat membre (França) per no acceptar a un veterinari homologat.

B. Un senyor va acabar d'estudiar l'any 1970, era resident a Itàlia. Va demanar la inscripció al col·legi després del 78 i li van denegar (perquè a Itàlia encara no s'havia aplicat la directiva del 78 (entrada en vigor al 80)). Al 1981 va firmar una recepta farmacèutica i el van denunciar per no estar col·legiat.

Solució: És igual que l'anterior. Hem de pensar que el dret comunitari preval sobre el nacional (el fet que estigui homologat preval sobre el del col·legi)

C. La comissió europea va condemnar a Itàlia per incomplir l'entrada en vigor d'una norma i no introduir aquestes 2 assignatures als seus plans d'estudis. Aleshores els titulats en veterinària fins aquell moment no podien exercir la professió fora d'Itàlia.

Solució: condemna a costes a Itàlia. Ha de solucionar el problema posant-se d'acord entre els col·legis veterinaris, l'ensenyança veterinària, els veterinaris i el govern italià. El fet d'incomplir una norma no t'eximeix responsabilitats si algú es queixa.

Medicaments:

Reglament de medicines veterinaris (4 annexes). T'indica quins promotors del creixement estan prohibits: les hormones, β -agonistes, antibiòtics i altres medicines (cortisona)... → estan prohibits com anabolitzants i quan estan permeses com a tractaments hormonals (amb MRL).

Aquestes substàncies tenen MRL i estan prohibides. Si trobem una carn per sobre del MRL es decomissa. Però si el trobem per sota com saber si s'ha utilitzat com a promotor o

com a tractament?. El veterinari ha de demostrar si l'ús està justificat o no a través de la inspecció a la granja.

Si el producte és nacional podem fer inspeccions de les granges, proves... Però si la carn arriba de països tercers és més difícil fer aquest control (només ens podem basar en la legislació). Podria ser motiu de bloquejos del comerç (tot depèn de temes de confiança). Les hormones estan a l'annex 2 → no tenen límits.

Certificat de petits animals:

Un veterinari a València es troba una dona al bar i aquesta li diu si pot dormir al seu animal. El veterinari li pregunta si ho ha pensat be, li fa firmar el certificat i eutanàsia al gos. Quan la propietària torna li pregunta que quan es despertarà (la dona diu que ella volia castrar-lo). En un certificat cal posar:

- pressupost, complicacions de la cirurgia i procediment de la cirurgia
- la dosis, tractament i protocol es podria posar, però normalment no es fa, perquè si t'equivoques després això juga en contra teu.
- Hem de fer firmar sempre al propietari.
- Dels dos el més complet és el segon.

SEMINARI 6

Ràbia: situació actual

- Malaltia de la llista B de la OIE. A la llista B tenim malalties de fàcil transmissió però de fàcil control. A la llista A hi ha les malalties més perilloses, que tenen una elevada difusió.
- Malaltia de declaració obligatòria. La ràbia es contagia per mossegades, saliva o sang.
- Funciona de manera permanent un sistema eficaç de vigilància. Avui en dia si hi ha un cas a una comunitat autònoma no cal tancar tot el país, només una zona, hi ha una regionalització dels problemes.
- No s'ha observat cap cas d'infecció humana o animal en els dos últims anys a Espanya. A Europa si que hi ha hagut casos → una francesa va anar a l'Àfrica i va portar un gos amb ràbia a França. Actualment es podria dir que Europa està lliure de ràbia, amb l'excepció dels últims països que han entrat a la UE (però estan controlats).

Normativa aplicable:

- Llei d'Epizooties de l'any 1953, derogada des del 2003 (s'ha derogat la llei, no el reglament).
- Capítol XLIV del Reglament d'epizooties (encara en ús, des del 1953) → quan es declara oficialment la ràbia el que hem de fer és:
 - Vacunació obligatòria de tots els gossos dels municipis afectats.

- Retenció als domicilis dels propietaris tots els gossos i gats.
- Els gossos que circulen per la via pública sense els requisits anteriors seran capturats i sacrificats en un termini de 24 hores.
 - Sacrifici dels gossos i gats rabiosos i aquells que hagin estat mossegats.
 - Vigilància de 14 dies dels gossos que hagin mossegat per part d'un inspector veterinari titular.
 - La declaració d'infecció acabarà quan es comprovi que transcorreguts 3 mesos no hi hagut cap nou cas.
- L'últim cas de ràbia a Espanya va ser l'any 65 → no té cap sentit vacunar des del punt de vista legal.

Normativa aplicable:

- Llei 8/2003 de Sanitat Animal
- RD 617/2007 segon annex I lletra B
- Les autoritats competents realitzaran la declaració
- Notificació per part de l'estat a la OIE

Protocol d'actuació d'una persona davant d'una ferida provocada per un gos:

- Tractament local de la ferida, rentat amb aigua i sabó (si és àcid millor).
- Profilaxis antitetànica. És un consell mèdic, però des del punt de vista del veterinari no cal si no hi ha ferides profundes (el clostridi és anaerobi estricte, en ferides superficials no creixerà).
- No cal sotmetre a observació de 14 dies, ja que fa més de tres mesos que no s'ha presentat cap nou cas de ràbia (article 348 del reglament d'epizoòties)

Actuacions: animal domèstic autòcton:

- Si l'animal és conegut i prové d'una zona on no s'han declarat casos de ràbia.
- No es farà observació ni tractament antiràbic.

Actuacions: animal domèstic que prové d'una zona endèmica:

- Vigilància durant 14 hores.
- Si no es pot fer vigilància es procedirà a administrar gammaglobulina i vacuna antiràbica directament.

Actuacions: animal domèstic que hagi desaparegut:

Es valorarà:

- Localitat on s'ha produït la ferida → no és el mateix que et mossegui a la teva ciutat que a la duana de Ceuta, que hi ha major probabilitat de que tingui la ràbia.
- Probable procedència del gos.

- Localització de la ferida i importància de la mateixa → per determinar el temps que trigarà en arribar al cervell (aleshores ja serà irreversible).
- Forma de produir-se → per diferenciar si hi havia motiu.

Actuacions: animal domèstic d'origen desconegut:

- Vigilància de l'animal durant 14 dies per valorar comportaments estranys.

Si l'animal mor després de mossegar a una persona:

- S'investigarà la causa de la mort.
- Es remetrà el cap de l'animal al laboratori.
- És necessari l'asta de Hammon (zona més blanquinosa) fixada en formol, perquè si hi ha ràbia a les cèl·lules piramidals trobarem els corpuscles de Negri.

Si és un animal salvatge:

- Com a Catalunya i a Espanya no hi ha ràbia, no es prescriurà tractament.
- A Espanya no s'ha fet cap vacunació oral a animals salvatges en els últims anys.
S'han de posar controls a l'entrada d'animals amb vaixells, avions...

Si l'animal és un ratpenat:

- Davant d'una ferida provocada per aquests mamífers insectívors es procedirà a administrar gammaglobulina antiràbica i vacuna.
- Hi ha hagut casos de contaminació aerògena per les femtes de ratpenat.
- Es procedirà, si es pot localitzar l'animal i remetre'l al laboratori.

En tots els casos:

- Zona on es produeix la mossegada.
- Possible procedència de l'animal.
- Localització de la ferida per mossegada.
- Importància de la ferida i forma de produir-se (si es fa amb la pota no té importància).

Prevenió eficaç de la ràbia:

Identificació de perills:

- Establir prioritats en funció dels perills
- Procés preventiu cíclic
- Avaluat el risc
- Proposar accions
- Presa de decisions sobre les accions proposades
- Actuar

- Comprovar que aquestes s'executin i el grau d'eficàcia

Procés cíclic de prevenció:

- Identificació
- Decisió
- Acció
- El més important és establir prioritats

Identificació del perill:

Identificar la causa:

- Medis materials per combatre la causa
- Normativa legislativa
- Formació legislativa
- Formació i conscienciació social

Classificació dels perills biològics:

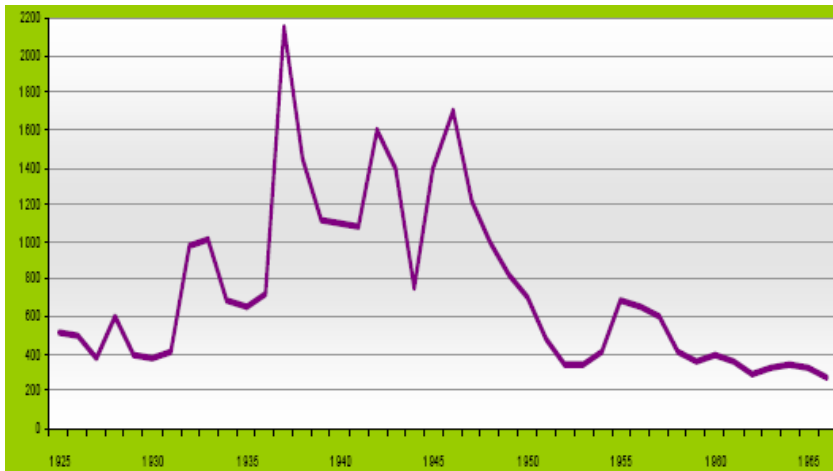
- Grau de patogenicitat
- Risc de contagi
- Probabilitat de propagació de la malaltia
- Existència d'un tractament eficaç. Els sèrums que donen avui en dia són molt bons, però els que es donaven fa 30 anys podien provocar la mort.

País lliure de ràbia:

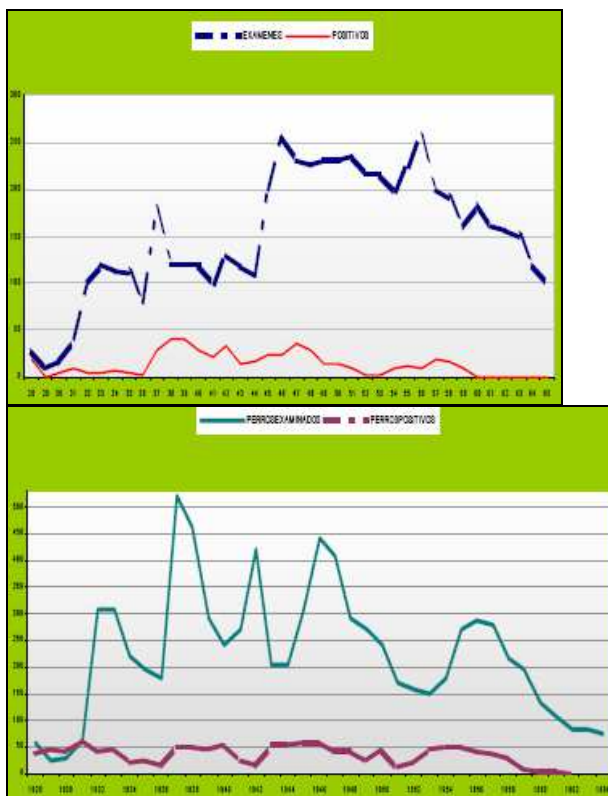
Es pot considerar que un país està lliure de ràbia quan en el mateix: la malaltia és de declaració obligatòria; funciona un sistema eficaç de vigilància de la malaltia; s'apliquen totes les mesures reglamentàries de prevenció i lluita contra la ràbia, que comprenen procediments d'importació eficaços; no s'ha confirmat cap cas d'infecció ràbica humana o animal d'origen autòcton durant els 2 últims anys; no obstant, l'aïllament d'un lisavirus de quiròpters d'Europa ("EBL o EBL") no impedeix que sigui reconegut com a lliure de ràbia; no s'ha confirmat cap cas importat de ràbia en cap carnívor fora d'una estació de quarantena durant els 6 últims mesos.

http://www.oie.int/esp/normes/mcode/es_chapitre_2.2.5.htm

Evolució de la ràbia del 1925 al 1965:

Als anys 30-40 hi va haver 2000 persones que es van tractar perquè era una malaltia bíblica (com la pesta). Per això tenim tanta informació. Ha anat disminuint el número de persones tractades.

En blau veiem el número de gats (esquerra) i gossos (dreta) examinats, i en vermell veiem el número de positius. És un estudi fet per l'institut nacional de la salut de Barcelona.

Abans per cada gos positiu detectat hi havia 20-30 persones que anaven a vacunar-se. A partir dels anys 60-61 ja no es donen més positius.

Per poder portar un animal a un altre país (Anglaterra) hem de treure sèrum i analitzar-lo per la ràbia. L'enviarem a Granada, on es troba l'únic laboratori que ho fa, i miraran que no hi hagi anticossos de ràbia. És una mica rar perquè fa uns 40 anys que a Espanya no hi es, però com no es declara país lliure de ràbia ha de fer això.

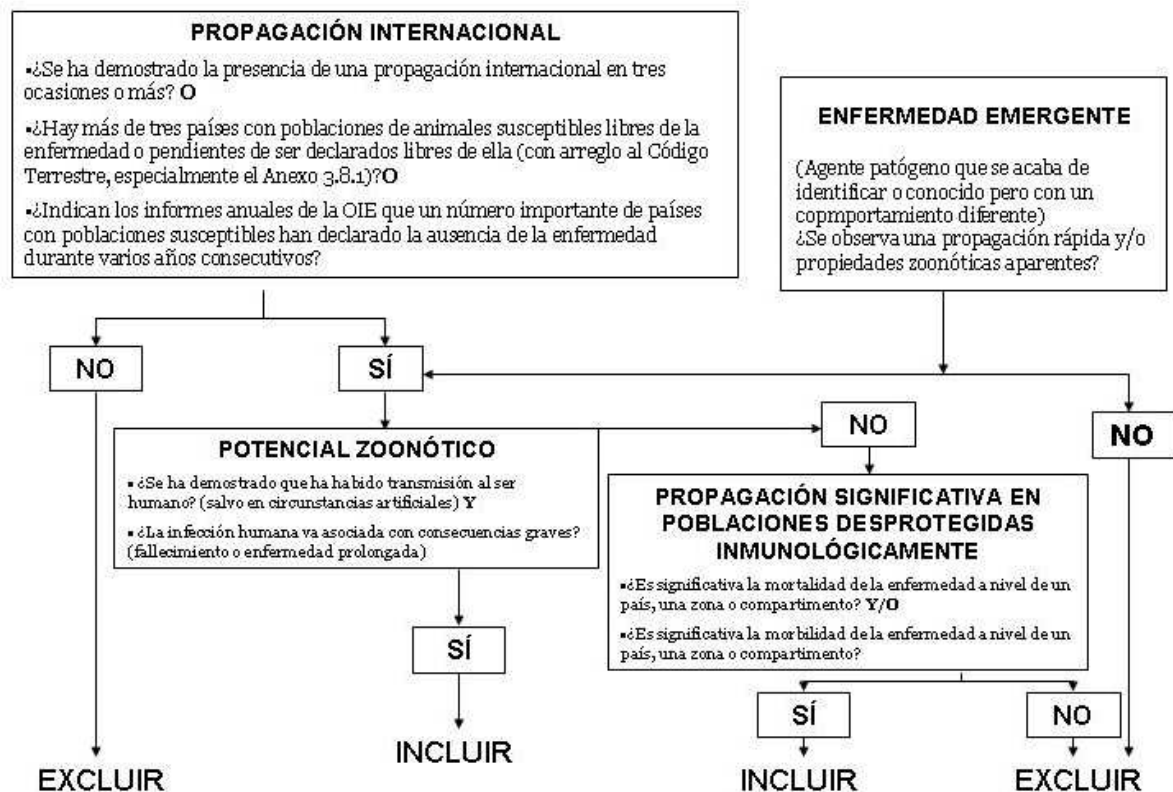
Algunes comunitats autònomes com Balears i Aragó s'obliga a vacunar de ràbia. Hi ha una llei autonòmica que ho indica, però la que mana és la europea (com hem dit al principi, qui regula és la OIE).

L'efecte vacunal és de 2 anys.

Arbre de decisions:

És un arbre que es vàlid per totes les malalties:

Arbol de Decisión

SEMINARI 7

Cas 1:

Arriba a la consulta un home amb el seu gos per posar-li el xip i ens adonem que el gos ja en portava. Li comuniquem a l'amo que hem de trucar l'antic propietari i aquest es nega.

- Ho hem de denunciar a la policia?

Potser el gos va ser abandonat, perdut o robat. Nosaltres el que hem de fer és comunicar aquesta situació a l'arxiu (dels xips), mai hem de denunciar directament.

Sempre hem de tenir alguna cosa per escrit que indiqui que hem avisat a l'arxiu (les coses verbals no tenen validesa jurídica).

- **Si l'antic amo no va denunciar la pèrdua podríem denunciar-lo per abandonament?**

Aquesta no és la nostra feina, no som policies. Nosaltres només ho hem de comunicar a l'arxiu, aquest té el seu assessor jurídic que sap què fer en aquests casos (serà el que avisi a la policia)

Cas 2:

Tenim una llicenciada en veterinària (1990) que va fer un "Erasmus" de 2 anys a la UE d'una especialitat que li agrada molt i un internat d'un any als EEUU. A Espanya té una feina i col·labora en una revista.

- **No sap com firmar, pot posar especialista o doctora?**

Si no té un títol d'especialista o doctora no. Una altra cosa és que s'hagi especialitzat en alguna cosa (no és el mateix dir especialitzat que dir especialista en). Aquí a Espanya no es poden dir doctors si no han fet un doctorat, però a altres països com Itàlia els llicenciats que han fet una tesi sí que poden anomenar-se doctors.

- **Pot usar el nom d'especialista entre companys? I amb els clients?**

Pot fer el que vulgui, però no és ètic perquè no és veritat. Amb els clients estaria fent un frau.

Cas 3:

Tenim una clínica on la gran majoria de clients són residents estrangers. Arriba un home amb el seu gos i fem del diagnòstic, pronòstic i tractament. L'home truca al seu veterinari habitual i fa el que ell li diu (aquest no ha vist a l'animal ni tampoc sap les malalties endèmiques)

- **Quina posició hem de prendre?**

Hem d'actuar només com a pràctic. Donar-li el que nosaltres creiem i que el propietari faci el que vulgui. Hem de deixar constància per escrit de tota aquesta situació (tu li dones un tractament, però fa el que vol el seu veterinari).

- **Pots negar-te si ho fa reiterades vegades?**

Més val perdre un client que un pacient.

Cas 4:

Un hospital públic que depèn de la universitat fa ofertes als clients (primera consulta gratuïta) i ofereix incentius als professors per fer les operacions (comissions)

- **Aquesta situació és ètica?**

Hem de pensar que l'hospital ha de guanyar diners per mantenir-se, els diners públics s'acaben. El professor va parlar del nostre hospital i va dir que realment no suposava

una competència per les clíniques de pobles perquè està molt apartat i els clients per arribar han de desplaçar-se (pràcticament no fan vacunes, venen perquè hi ha especialistes).

L'etnologia prohibeix les comissions a operar, però realment es fa pràcticament a tots els llocs. Fer la primera consulta gratuïta és legal.

Cas 5:

Un veterinari vol vendre la clínica a un altre veterinari. El problema és que el va vendre a un home que volia vendre productes, cosmètics... Aquest ens pregunta si li podem donar les fitxes dels nostres clients per enviar propaganda dels seus productes.

- Pots passar-li les fitxes?

Es poden traspasar les dades, però amb el permís del client. Legalment les dades són teves en quant a custòdia, només les pots utilitzar per les finalitats que estan marcades.